

[Alfred Jensen.]

Det, vi forestiller os ved et forsvar, må være af en helt anden karakter. For det første må det naturligvis ledsages af en rigtig udenrigspolitik, men dernæst må det bygges op på lette enheder, enheder, der må kunne anvendes her i vort land, idet der tages hensyn til landets udstrækning og naturforholdene.

Jeg vil også gerne sige nogle ord om personelordningen. Der blev under modstandskampen stillet store forventninger til en demokratisering af befalingsmandskorpset, når Danmark blev frit, og det skal siges, at det var ikke urimeligt at stille sådanne forventninger. Der blev nemlig fra alle sider givet løfte om, at de brave folk, som havde vist ikke alene mod, men også snarrådighed og dygtighed under frihedskampen, skulle have mulighed for at indgå i befalingsmandskorpset. Men de er jo blevet i allerhøjeste grad skuffet. Man kan for min skyld tale så ofte man vil, således som ministeren har gjort det, om, at der nu bliver adgang til, uanset hvilken uddannelse den pågældende har, før han kommer ind i hæren, og uanset hans herkomst at stige til de højeste poster. Jeg tror ikke, det er andet end talemåder, og jeg kan ikke få nogen anden opfattelse efter at have læst visse dele af betænkningen og ejheller efter at have taget i betragtning, hvorledes man behandlede modstandsbevægelsens folk, der forsøgte at gå ind i de ordinære befalingsmænds rækker. Det var som bekendt et temmelig stort antal, man nægtede adgang til fast stilling, til trods for at de havde bestået de eksaminer, man krævede af dem. For fems vedkommende blev det rent ud sagt, at man hverken ville eje eller have dem indenfor hæren, og for 33s vedkommende blev det sagt, at hvis de ønskede fast ansættelse, måtte de tage et kursus af 1 års varighed ekstra. Det var jo ikke det, modstandsbevægelsen og folket havde ventet sig efter krigen. Man havde ventet sig større forståelse af, hvilke gode kræfter der faktisk stod til rådighed for det danske forsvar. Men de ledende, vel indenfor officerskorpset, indenfor vort militærvæsen, ønskede ikke, at disse gode kræfter skulle bevares. De sørgede for, at de blev chikaneret bort, og jeg kan se, man ønsker, at en noget lignende behandling skal overgå en lang række af officianterne og kvartermestrene.

I de forslag, der ligger på bordet, nævnes det, at korpsofficianter, stabsofficianter og kvartermestre af 1. grad skal overgå i officersgruppen, dog med specialbetegnelse. De må endelig ikke gå hen og blive of-

ficerer af samme kategori og med samme mærke som andre. Nej, de skal have et mærke, som viser, at de stammer længere nedefra i samfundet. Men der bliver jo en del tilbage, og det bliver temmelig mange, idet man kun tager en trediedel af overofficianterne. Kvartermestrene af anden og tredje grad og resten af officianterne vil ikke overgå til specialofficersgruppen, skønt man havde stillet dem i udsigt, at der skulle oprettes en skole, hvor de kunne få den fornødne uddannelse. Det lå i kommissionsforslaget; de, der ikke nåede så højt, skulle vedblive at være officianter. Men i forslaget her degraderes de, der ikke går op i specialofficersklassen, til overfenriker og fenriker, og det vil sige, at de bliver underofficerer, så jeg forstår så udmærket, at de er i allerhøjeste grad utilfredse, og at de søger over i andre erhverv, for samtidig med at man degraderer dem til at blive underofficerer, ændrer man også deres arbejde indenfor hæren. Det fastslås jo nemlig i forslaget, at fenrikers og overfenrikers plads er i geleddet. I øjeblikket er det jo kun meget få officianter, der er i geleddet, flertallet beskæftiges ved andet arbejde, og derfor betyder dette ikke alene en deklassering derved, at de slynges ned i underofficersklassen, nej, de bliver også degraderet med hensyn til deres arbejde. Og det byder man den del af den danske hær, som er bindeleddet mellem hæren og folket. De mennesker, som har slidt og slæbt med at uddanne danske soldater, som har været det trofaste element i vort forsvar, dem kaster man uden videre ud af deres stillinger, tvinger dem til at søge over i andet erhverv. Mit parti ser ikke med tilfredshed på en sådan behandling af dette personel. Vi vil stærkt fordømme det.

Jeg vil også gerne sige et par ord om tjenestetiden. Jeg har ved tidligere lejligheder rejst spørgsmålet om tjenestetiden. Efter vor opfattelse er den tjenestetid, man har, tilstrækkelig til at foretage en forsvarlig uddannelse — jeg vil forøvrigt mene, at den er længere end nødvendigt. Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen gjorde opmærksom på her fra denne talerstol, at 8 måneder måtte betragtes som tilstrækkeligt. Jeg har udtalelser fra folk, som også kender til forholdene, og efter deres opfattelse vil 6 måneder være tilstrækkeligt, for så vidt man bruger den tid udelukkende til at give de menige rekrutter den uddannelse, de har brug for. Under sådanne forhold er det naturligvis urimeligt, at man spekulerer på en forlængelse af tjenestetiden som den, der her er tale om. Jeg godkender ikke begrund-